

KORKUD

Güray Sert

Bölüm 3

1535 Bursa

Sabahın ilk ışıkları, efsunlu şehri aydınlatmaya başladığı sıralarda her sabah olduğu gibi bu sabah da Ulucami'den çıkan cemaat, işinin başına geçmek üzere hummalı bir koşuşturmanın içindeydi. Kuş cıvıltılarının yanına eklenen insan sesleri ile şehir de ağır aksak bir ritimde o gün ki bestesini çalmaya başlamıştı. Eğer bir şehrin uyanışı için bir kalk borusu aranıyor olsaydı, Bursa için bunun sabah ezanı olduğunu söylemek tam isabet olurdu. Saba makamında ki o muazzam çağrıyı dinleyenler, üzerlerindeki tüm miskinlikleri attıkları gibi o günü yaşamaya başlarlarken, bu uyanış sadece insanlarla sınırlı kalmaz; kuşlar, kediler, köpekler, ağaçlar hatta Tophane'de ki eski saraya doğru giden kale dibindeki yol bile eşlik ederdi bu yeniden doğuşa. Bu uyanış yol boyunca devam eder, önce kale surlarının altındaki ufak dükkânların kapılarına, ardından da tepenin başındaki sarayın azametli duvarlarına çarpar ve şehrin tüm kılcal damarlarına ulaşana kadar durmazdı. Bu tesiri kuvvetli dalga sadece, kurduğu bu koca devlete muhafızlık eder gibi heybetle bekleyen Osman Gazi ile şehri Osmanlı'ya kazandıran Orhan Gazi'nin türbelerini uyandırmazdı. Zira bu iki mübareğin istirahatgâhları günün her saati canlı olurlar ve asla uyumazlardı. Türbelerde günün 24 saatini üç grup halinde paylaşan eczahanlar, Kur'an-ı Kerim'i hatim eder, buhurhan tütsüleri yakmak için sık sık türbeye gelip gider, tüm gece uyumayan türbeye ve ahalisine sabahın ilk ışıklarıyla ferraş katılıp temizlik yapar, böylelikle türbede hayat sürekli devam ederdi. Bu sabah da böyle başlamıştı. Günün, dünden ya da bir önceki günden ayıran hiçbir fark yoktu. Yine esnaflar aynı iştahla dükkânlarını açmışlar, çocuklar aynı isteksizlikle medresenin yoluna düşmüşler, güneş aynı ışıltı ve sıra ile kapılara, duvarlara vurmuş ve türbe, yine uyumadığı bir gecenin sonunda güne merhaba demişti. Türbedar da yine her gün yaptığı gibi görevlerini sırasıyla yapmış, öğle vakti gelip dinlenmeye geçmeden önce türbenin arkasında baktığı güllere su vermek için dışarı çıkmıştı ki, ufak misafirini gördü. Aylar önce bakışlarıyla Korkud'u anlamaya çalışan sünnet çocuğuydu bu. Çocuğun eninde sonunda geleceğinden o kadar emindi ki, hiç şaşırmadı. Şimdi türbenin cadde tarafında duran çocuk, meraklı ve çekingen gözlerle içeriye bakıyor ve ne yapmak istediğine karar vermeye çalışıyordu. Çocuğun bu ürkek duruşunun üstüne gitmek istemeyen Türbedar, ilk başta cesaretini toplaması için zaman kazandırmak adına onu gördüğünü belli etmemeyi yeğledi. Neticede uzun bir yolculuğa çıkacaklardı ve bu yolculuğun henüz ilk adımını tehlikeye atmanın kimseye bir yararı olmazdı. Cesaretini toplayan çocuk, ağır adımlarla içeri doğru ilerlerken artık daha da cesur bir havaya bürünmüş ve babasının aylar önce söylediği, "Sünnetten sonra tam bir erkek olacaksın" sözünü haklı çıkarırcasına Türbedar'ın karşısına dikilmişti. Son adıma kadar çocuğu görmezden gelen Türbedar, çocuğun selamıyla olduğu yerde doğruldu ve çocuğa doğru dönüp sanki onu ilk kez görüyormuş gibi davranmayı fevkalade başararak selamı aldı. "Beni hatırladın mı?" diye sordu çocuk. Türbedar, bu soruya "Hoş geldin" diyerek cevap verdi. Bu cevabın içerisinde "hatırlamadım ama yine de hoş geldin" manası da vardı, "hiç unutmadım ki, tekrar hoş geldin" manası da. Çocuk, aylar önce olduğu gibi türbenin önünde dikilmiş ve yine aynı noktaya gözlerini dikmişti. O gün ile bugün arasındaki fark ne diye soracak olsalar herhalde artık erimeye başlamış olan kar birikintisinin dışında pek bir şey gösterilemezdi. Tabii çocuğun aylardır önüne set koyamadığı, günde güne büyümesine engel olamadığı merakını saymazsak. Neden bu kadar merak içindeydi ve neden bir başkasını değil de, sadece Korkud'u merak ediyordu

sorularının cevabını bir türlü bulamadı. Beyninde dolaşan korku, endişe, merak havuzunun içerisinden araya araya bulduğu birkaç kelimeyi bir araya getirdi ve “Ben şurada yatanın kim olduğunu merak ediyorum. Bana anlatır mısınız?” diye sordu. Ardından, kimden bahsettiği anlaşılmamış olabilir diye düşünerek, Orhan Gazi Hazretleri’nin sol tarafında türbenin giriş kısmında bulunan mübareği işaret etti. Zira türbenin içindeki mezar sayısı karıştırmaya neden olabilecek çoklukta idi. Aslında Türbedar’ın bu detaylandırmaya ihtiyacı yoktu. O en başından beri çocuğun ilgi odağının farkındaydı. Bu merakın sırf isim bilgisi ile giderilemeyeceğinin, çocuğun Korkud’un ismini zaten bildiğini, asıl merak ettiğinin onun hayatı olduğunun da farkındaydı. Türbedar, çocuğun bu sorusuna da tam bir cevap vermeyerek, çocuğu içeri buyur etti. Uzun ve yoğun bir sessizliğin ardından Türbedar, ufak bir dolabın içinden çıkardığı iki bardağa doldurduğu tarçın ve karanfilden yapılmış şerbeti çocuğa uzatırken bir yandan da çocuğun saçlarını okşayıp, “ Ne kadarını bilmek istiyorsun?” dedi ve cevabı beklemeden, “Bu mübareğin adını bilirsin. O Korkud. Yavuz’un ağabeyi, İstanbul fatihi Sultan Mehmed’in en gözde torunu, padişahımız efendimiz Kanuni Sultan Süleyman Hazretleri’nin amcası ve Beyazid’in en âlim oğlu olan Korkud” dedi. “Ancak anladığımı kadarıyla sen daha fazlasını bilmek istiyorsun. O halde epey zamana ihtiyacımız olacak. Zira bir solukta anlatılacak adam değildir o” diye de ekledi. Elinde ki şerbeti çok ufak yudumlarla içen çocuk, bilerek ya da bilmeyerek bu hareketiyle bile “yeteri kadar zamanım var” der gibiydi. Oturduğu yere kendisini iyice yerleştirip Türbedar’ın bu uzun yolculuğun ilk adımını atmasını, bu büyük hikâyenin ilk sözcüklerini sarf etmesini beklemeye koyuldu. Türbedar da daha fazla beklemeden başladı. “ Bu mübarek bugün yaşasa 68 yaşında olacaktı. Erken göçtü gitti vesselam. Herkesin aslında sevdiği ama bir o kadar da istemediği bir kişiydi. Yeniçeriler, Ulema takımı, halk, kardeşi Selim, hatta babasının bile sevdiği ama bir o kadar da uzak durduğu biri oldu. Herkes bir yana, Fatih Sultan Mehmed’in onca torunu arasında en çok sevdiği, ölümüne kadar yanında tuttuğu ve eğitimiyle bizzat ilgilendiği şehzadeydi o. Korkud da dedesinin bu tavrının farkındaydı. Bu farkındalığı sağlayan ilk emareler henüz 13 yaşında İstanbul’a, saraya geldiği zaman ortaya çıkmıştı.” Çocuk tüm vücudu kulak olmuş dinlerken, Fatih dönemine kadar uzanan bir seyahatin heyecanı ile arkasına yaslandı. Türbedar devam etti.